

Nad'a Majerová, 65616@mail.muni.cz, SOC 416

PREPIS ROZHOVORU

Dátum a miesto konania rozhovoru: 24.5.2005,

Zúčastnené osoby: Nad'a Majerová, Eva Ehnertová („tazateľky“), Libor (komunikačný partner)

Dĺžka trvania: 1,5 hod (na zázname 1 hodina)

Miesto a dátum kontaktu: Úrad práce, Brno – mesto, 24.5.2005

Základné informácie o komunikačnom partnerovi

Pohlavie: muž

Vek: 33

Rodinný stav: slobodný, bezdetný

Vzdelanie: SOU Železničné s maturitou, „mechanik sdělovacích zabezpečovacích zařízení“

Zamestnanie: dlhodobý nezamestnaný, v dobe rozhovoru mal už pracovnú zmluvu od nasledujúceho dňa

Príjem: sociálne dávky (len za posledné dva týždne), predaj Nového Prostoru

Prepis záznamu

Aby sme začali nejako prehľadne, tak by som sa vas najprv spýtala, že ako ste sa dostali do tej situácie, že ste prišli o prácu?

No prakticky já jsem, když jsem byl malej, nebo když jsem byl na střední škole, tak jsem se dal k pankáčům, že jo , to bylo takový docela avantgardní tenkrát, to bylo ještě za socialismu (smiech) takže to se tátovi nelíbilo, tak jsem skrz to měli jako hodně mezi sebou problémy a máma nám dělala takovej ten barierový nárazník a prostě to nefungovalo a ... prostě vlastně v sedmnácti letech já jsem se sbalil ve zlym teda z baráku a odešel jsem pryč. A protože vlastně ti moji kamarádi, že jo, ta moje parta se kterou jsem chodil se tak mela vlastně, i když to byli pankeři tak měli vlastně docela takový to zázemí, a já jsem ho nemel, že jo, jsem nemel kam, jsem se akorát hádal, prostě nebylo to to pravý ořechový co do normálního rodinného vztahu patří, jo. Ono jako navenek to fungovalo velice spolehlivě, prostě my jsem jako navenek byli velice symbiotická rodina, ale prostě jenom navenek. Když se zavřeli dveře, tak to fungovalo ten systém trochu jinak. No a takže prakticky, ja jsem se jim chtěl strašně vyrovnat tím mým kamarádům a vrstevníkům, takže jsem si vymýšlel, lhal jsem a pochopitelně ono se to dřív nebo později provalí, že jo. No (taky smutný posmešok) takže tím jsem přišel nejenom o ty kamarády, ale o to poslední zázemí, který jsem měl.. a taky jsem si hrozně půjčoval, že jo. Od každého, když jsem měl projít potom Brno, tak nebyl snad nikdo v tom , komu bych nedlužil (smiech). Jako ono to nebyli žádné nějaký závratný částky, jo, ale bylo jich hodně těch malejch (smiech), takže to nebylo taky zrovna ideální. No a prakticky nakonec to došlo tak , že vlastně ja jsem se zbalil, to ještě existoval v brně Lakrum a vypad jsem z Lakrumu do Karlovejch Varů. Tam jsem začal dělat číšníka v státních lázních. No a prostě taky, našel jsem si holku, fungovalo to, byla to dobrá práce, perfektní, no ale opět, že jo mně nestačila jenom práce za pár tisíc, že jo, já jsem chtěl normálně kasírtašku, že jo, na zadku, no a jedna holka mi nestačila. Takže opět.. no a pak už to bylo, těch zaměstnání, se tak nějak jako hodně střídali a už tam bylo hodně lži a do toho ještě začal fungovat chlast a to je vpravdě sebedestruktivní kombinace. Takže ve finále to dopadlo tak, že prostě jsem postrácel doklady a postrácel jsem prostě .. takový ty důležité věci jako zápočtový list a takovýchle věci.

A to ještě tenkrát nebyla taková nějaká katastrofa, jo prostě, ja když jsem přijel za mámou, tak jsem s ní akorát vytáhl peníze a pak jsem zase vypad. No a ve finale prostě už bez těch dokladů, že jo, když už jsem pak neměl ani ten potravinářský průkaz, nic, tak to už byl pak problém i sehnat práci, že jo. Protože ono bez občanky Vás vemou támhle v hospodách do kuchyně ?? Já jsem třeba dělal po hospodách, kde mně znali, prostě třeba já nevím v Praze, jo a v takových těch větších městech, prostě už jsem měl hospody vytipovaný, kam dojdu a řeknu „Hele, nepotřebuješ?“ „Jo, potřebuju.“ dobrý a nikdo nic neřešil ten tejden dva. A většinou jsem byl na kuchyni, aby mě nebylo vidět na place, že jo. No a nakonec to dopadlo tak, že ani tohleto už jsem nedělal a prostě jezdil jsem stopem a vymýšlel jsem si takový ty báchoroky, jak jsem boural a někde mě někdo okrad, jo.. a lidi byli strašně hodní a dávali. Ono to nikdy nebylo na nějaký.. na nějaký začátek, který by něco řešil, ale na to přežít to bylo a já jsem byl hlavně už rezignovaný a nechtěl jsem nic dělat jinýho. Já jsem prostě řekl ne, já prostě už jsem přemýšlel, že to skoncuju, že normálně jako někde skočím do zdi (smiech), když to tak řeknu. A prostě přemýšlel jsem akorát jak – skočit do té zdi.(smiech). Tak jako přemýšlel jsem, že skočím pod vlak, ale pak jsem se rozhodl, že to ne, protože bych za první tomu strojuvůdci způsobil trauma a pak ako ty lidi, proč ako by oni měli trpět za mně, to už trpělo dost lidí. No a to je vlastně celý, jak jsem se do toho dostal.

Takže to vlastne beriete tak, že ste si to sám spôsobil?

Určitě, já určitě.

A keď ste hovorili o tej škole, vlastne na akú školu ste chodili? Alebo ste nedokončili tým pádom školu?

Jo, já jsem odmaturoval, normálně, jako mechanik sdělovacích zabezpečovacích zařízení, vlastně tady na železničním učilišti v Brně, no takže já jsem odmaturovanej. Odmaturovanej, akorát že potom já jsem nastoupil vlastně AŽD a pak vlastně bylo po převratu a AŽD vlastně restrukturalizovalo prostě ten podnikovej systém, takže vlastně skoro všichni, nebo téměř všichni, co jsme byli ten rok vyučení, tak jsme pak stejně dostali výpověď.

Takže to bola vlastne smola aj, že ten podnik práve neprosperoval?

No ale já jsem to tenkrát nějak neřešil, mně to stejně tak nějak moc nebavilo ten elektrikář, já jsem to dělal víceméně kvůli tátovi. A stejně mi tu elektriku znechutil natolik, že bych to dneska jako bych to nedělal ani kdyby mně do toho tahali párem volů. Ani bych to stejně nemohl dělat, protože jako já jsem od té doby pak vlastně dělal.. já jsem pak dělal v pivovaru, ale tam to byla smůla. A byla to moje chyba. Protože já jsem tam dělal na směny a tam se mě hrozně líbilo, tam to bylo fajn. A prakticky měl jsem tam, normálně na lahvárně jsem tam dělal a vlastně s tím, že jsem odpoledne tam jezdil na vysokozdvížním vozíku, když bylo volno. S tím, že bych si udělal, že mně jako, že bych si udělal kurz a jezdil bych tam jako vozičkář, co mně tenkrát šíleně bavilo. No a měli jsem tam prostě.. jaksí spolu.. nechci, nechci prostě... Řeknu to jinak - prostě potkal jsem ráno partu tady těch mejch kámošů, že jo a šli jsme na pivo. No a ja jsem už ráno volal, protože jsem věděl, že to neskončí jako ráno (smiech), jo a že odpoledne nemůžu jít na šichtu. Tak jsem volal ráno, že teda odpoledne nepřijdu, že si беру volno. To už jsem na to, jako to už nebyl problém s volnem. No ale ten někdo, komu jsem tam volal to nevyřídil (smiech), takže jsem dostal za A. No takže jsem dostal za A a dostal jsem padáka, že jo tím pádem.

Za to, že ste sa nedostavili do práce?

No, jasně, no ale já jsem tam sice volal, ale prostě nebyl tam nikdo, kdo by mě to dokázal, protože jsem volal.. prostě tam to zvedl asi někdo, kdo byl zrovna... jo, já to vyřídím, pak to zapomněl a pak mně mistr sepsul, že jo.

A vlastne Vám nedali tú šancu, hned' vás ako vyhodili?

Ne.. tam to.. nevím proč. Tam byl takovej mladej mistr a já nevím jako jestli jsem si.. jako mně nevadil, ale já jsem asi vadil jemu (smiech). Jsem byl takový docela sebevďomej a to ho asi hrozně točilo. Ale to už, to už je teď jedno. No a pak jsem šel, pak jsem šel dělat ve Šmejralových (??) závodech hledali jeřábničky. Tak že si udělám jeřábnickej kurz a budu dělat jeřábnička. To mně taky bavilo na tom jeřábničku, na tom jeřábu, v pohodě. No a během tejdne jsem uměl s tím jeřábem jezdit, jako to bylo dobrý. Že už jsem byl jako víceméně samostatnej, nebo byl jsem tam sám v té kabině, že už jsem tam nebyl s tou mistrovou, která mně to učila, ta měla druhý jeřáb. A normálně jsem tahal ty.. tam byly takový pláty železa, takže s tím jsem jezdil. Ale opět zase, bratranec se ženil a já jsem si řekl o volno, jako jo, ale nedostal jsem ho. No ale tak to kamaráde, já na vás prdím, že jo, no. Prostě idiotský řešení no. Takže opět jsem dostal výpověď. No a pak teda v tom Lakrumu to bylo dobrý, ale tam jsem se právě dostal do těch dluhů a pak jsem vypad do těch Karlovejch varů, no.

A potom vlastne ste už...

A pak už to šlo jenom dolů, to už
(????. *nerozumiem, čo hovorí*)

Pak ještě ne, ale už daleko k tomu nebylo a pak už to bylo prostě o ničem no. Pak už to byla ta spirála dolů.

A keď ste hovorili o tej matke, tak ona vám potom pomáhala? Alebo kto vám nejako pomáhal, keď ste už naozaj nemali trebárs peniaze?

Tak to jako, to já jsem si vždycky tak nějak poradil, jo ať už nějakou brigádou prostě, nebo prostě něco, tady ten stop pak, jo a tak .. (smiech) nebo prostě jsem šel za mámou, jestli nemá nějaký drobný, párkrát prostě jsem tam přespal a vlastně od devadesátýho sedmýho už vůbec, jo. Protože ji to už taky přestalo bavit, že jo. Navíc mně pak odhlásila i vlastně z trvalýho bydliště, co jsem měl u ní, že jo. Protože jak jsem jezdil po těch městech, tak jsem pochopitelně jezdil na černo, že jo. No a tak ji tam chodili pokuty (smiech). Tak ji to přestalo bavit, tak mně odhlásila, že jo, normálně a jako přehlásila mně vlastně jako bez mého souhlasu, bez mé přítomnosti mne vlastně přehlásila normálně na magistrát, že jo, takže teď mám trvalý bydliště na magistrátu. Ale zase kdo může říct, že je větší brňák než já. (smiech) Já když jdu na magistrát, tak tam jdu jako domů, že jo (veselý smiech) a taky se tam teda tak ke mně chovaj (smiech) fakt, oni mě mají rádi.

No a teda, keď sa zmenila tá vaša situácia, že už to šlo nejako tak dolu vodou a nemali ste tú prácu, tak...

Tak mně zastavila ženská a dala mně fotku Ježíše Krista s takovým článkem o bratru Eliášovi. To je řeholník v Itálii, který má stigmata. A ten článek s tou fotkou mně prostě šíleně oslovil. Já jsem nebyl nikdy věřící, podotýkám, jo. Vždycky, když jsem viděl nějakou takovou tu strážnou věž nebo něco takovýho, tak jsem to prostě vzal. A já jsem si to teda vždycky přečet, jo, protože ako nebráním se vzdělání žádnýmu v zásadě, ale prostě jako jo, dobrý žvásty, zahodil jsem to. Ale tohleto jsem nezahodil, to jsem si dokonce jako opravdu několikrát

přejel, strašně mně to oslovilo a prostě to byl takový příval energie.. to se těžko vysvětluje když člověk nevěří v Boha. A já jsem v tu chvíli věděl, že v Boha věřím. A věděl jsem prostě, že takhle už to dál nejde. Takže jsem prostě.. první takový můj popud byl, že půjdu, že vstoupím do řádu řeholníků. Což je nesmysl, že jo. Takže jsem došel do kostelního vydří??? a tam prostě mě přijal bratr Benedikt a vysvětlil mi, že teda jako v zásadě za prvé nejsem pokřtěnej, že jo, a za druhé k tomu člověk musí dojít určitým prostě (so smiechom) to chce čas, to nejde takhle prostě z popudu, to už člověk o tom musí, o té teologii něco vědět a tak dále a tak dále. A tak prostě jsem tak nějak se rozhodl, že ne a vyplynulo to tak nějak z té situace, že já jsem chtěl dělat pro nějakou, v nějakým, já nevím, pečovatelským domu, nebo něco takového. Jako jsem se chodil ptát, tam většinou potřebovali zdravotníky a ne takovýho blba jako jsem já (smiech). Takže nakonec, ale v zásadě stejně by mně nevzali, protože jsem mimo pas neměl vůbec nic, jako z dokladů, jo. Takže to mně vlastně svým způsobem tak nějak donutilo přijet do Brna. Takže tady v brně já jsem zašel na charitu a tam jsem si vlastně sehnal všechny adresy, který prostě, kde jsou úřady, kam si mám zajít. Protože tam ten člověk vlastně, který to.. vlastně taky dělá svým způsobem sociálního pracovníka, že jo.. nebo je to sociální pracovník. Tak prostě to ví, že jo a má s tím zkušenosti. Tak jsem tam dostal prostě polívku a vyrazil jsem.. protože to bylo úterý, tak to nebyl úřední den a přšelo. Tak prostě říkám dobrý, a on mi poradil ať jdu tady na tu Podnásepní, kde je vlastně ubytovna jako sociální pomoci a že by mně tam mohli nechat přespat do té doby, než bude úřední den, což bylo druhý den, jo. No ale ono to nejde. Protože tam jsou zase tvrdý hygienický podmínky, že jo, aby se tam nezatáhla nějaká nemoc prostě, nebo aby se tam nezatáhli nějaký ty paraziti a takovýhle, takže to prostě nešlo. Tak jsem to byl zkusit na Armádě spásy, tam teda mně jako nechali přespat normálně v jídelně, že ráno jsem se mohl vysprchovat, jo a šel jsem za kurátora. Takže prostě přijala mně tam paní kurátorka Hašková, protože vlastně já jsem ještě furt nevěděl, že patřím bydlištěm Husova, ale furt jsem říkal takže jsem patřil pod pana kurátora, který tam ten den nebyl, ale tam to funguje tak, že když tam ten kurátor ke kterému člověk patří není, tak ho veme jinej a pak ho předá, tak v tom není problém. Tak jsem vysvětlil prostě, že jsem bezdomovec, nemám nic a prostě, že bych s tím chtěl něco udělat. Takže kurátorka Hašková mi vypsala prostě to potvrzení nebo ten průkaz na tu noclehárnu. Poslala mne na hygienickou stanici, kterou má sociálka, aby mně tam prostě paní doktorka prohlídla, že jo jestli prostě, nejsem nějakéj nemocnej. No a vypsali mi to bez poplatku. Vlastně protože já jsem neměl žádný peníze, takže jsem neměl na rodný list, že jo, neměl jsem vůbec nic. Takže mně vlastně vypsala žádost na matriku, protože to oni můžou udělat, že můžou vlastně.. bez poplatku.. že oni si vlastně.. protože vy vlastně na nic rodněj list nepotřebujete v zásadě. To je vlastně papír státní správy. Takže oni si to mezi sebou umějí převést. Takže to jsem.. tam to zažádali. No a pak jsem se přihlásil na pracovním úřadu, že jo, na registraci, takže tam mně zaregistrovali a dostal jsem tam potvrzení prostě pro sociálku a pro zdravotní pojišťovnu. Tak jsem šel na zdravotní pojišťovnu, že jo, tam jsem to odevzdal. Rovnou jsem jim tam teda řek, kdo jsem, co jsem a že teda bych tam měl mít evidentně nějaký šílený dluh, protože jsem ty roky, co jsem byl pod mostem neplatil žádný sociální.. tak bylo to dobrý, bylo tam toho něco, já vám to ukážu konec konců. Bylo tam toho něco přes sedmdesát tisíc.

Takže vy ste vlastne ani nič nedostával žiadne peniaze?

Ne, já jsem nic nechtěl.

Ste úplne sa staral o seba sám?

Jo. Já jsem nic nedával, ale nic jsem nebral.

Ale dlh máte aj tak..

No tak jasne, ten Vám nikdo neopáre. Tak to je ale.. to je prostě.. to je jedno, ten tam prostě je. Protože já jsem se třeba.. oni za mně zaplatili.. oni za mně zaplatili třeba když jsem měl operaci slepého střeva, tak jako já jsem jako normálně kdybych šel.. tak já jsem sice neměl VZP kartičku, ale když jsem prostě přišel do špitálu a bylo mně zle.. a já jsem jinak k doktorovi nechodil, že jo, to mně prostě musela odvést sanitka a muselo by mně.. prostě dokud mně neodveze sanitka, tak nejdu k doktorovi (smiech) Ale prostě tam to bylo, to už prostě.. jsem dostal, jsem dostal normálně jako ošetření, všecko. A to tam není naučovaný.. Takže jako je to tahleto částka. No a teďka to není všechno, to ještě budem pokračovat.. pak je tam ještě tahleto částka a to je penále.

To penále je vyššie ako samotná tá čiastka?

Jo, to je vyšší... to je ešte penále. Ale, zase, je to tak. Já jsem.. prostě říkám, to já nemám, že jo. Oni říkají, hele nevádí, nemáš, jseš bezdomovec, dobrý, fajn. Ale jak budeš mít, je třeba začít to splácet. Takže já jsem si převzal vlastně tenhleto papír, kde jsem podepsal, že jsem si to osobně převzal. A prostě vlastně ještě ten den jsem pak šel... a domluvil sem se tam teda s tím, že až budu mít nějaký příjem, tak že jim to prostě začnu splácet. A domluvili jsme se tak, že prostě ve chvíli, kdy já tohleto splatím, a je jedno kolik budu splácet, nemám žádný pevný splátkovej, prostě kolik budu mít, tolik budu mít a dám, ale musí vědět, že tam něco dávám, že to splácím, že mám snahu. Takže mi.. tohleto.. pak už můžu požádat o odpuštění penále. Nemusí ho odpustit celý, můžou ho odpustit celý, můžou odpustit část, ale většinou, co jsem se tam tak bavil, tak jako když uvidí opravdu, že se snažím a že prostě nechci na nich parazitovat, tak jo, tak se to nějak dá, dá se to řešit.

A samotnú tú čiastku musíte teda splatiť?

Bez toho to nejde, bez toho to prostě nejde. Takže vlastně zrovna jsem tam dostal takovýhle potvrzení, že jo, místo VZP karty. Takže s tímhle, když chci k doktorovi, tak chodím s tímhleto a prostě to trvá měsíc, než se vyřídí. Takže sedmnáctého července si teď půjdu po novou kartičku VZP, už pro tu novou eurokarty. No a pak jsem šel na tu sociálku, že jo a.. no tak za první jsem.. jsem šel to odevzdat na tu sociálku a tam mi právě ten pan ..., ke kterému patřím, tak mi vlastně řekl, že potřebuje ode mně občanku, že jo. Tu já jsem neměl, ale měl jsem ten pas a měl jsem teda tu náhradní, takovou tu, takovej ten jenom papírek, tady tohleto. A prakticky on říká, no jo, ale tady máš Husova, že jo a já potřebuju.. že potřeboval ten protokol, kdy mě máma přehlásil, že jo. On potřeboval tohleto. A teď ja si říkám, no dobrý, ale kde to seženu. A on říká, no to musíš jít za mámou, že jo. Říkám, to je dobrý. Tak jsem šel prostě do pojišťovny, kde máma, když jsem prostě v tom devadesátém sedmým naposled ji viděl, tak dělala v pojišťovně, že jo. Říkám, dobrý den, prosím vás, hledám paní Říká, jo to ta už tady nedělá.

Vy ste vôbec neboli s ňou v kontakte medzitým?

Ne. Říkám, tak to je dobrý. Ona je radioamatérka, takže ona domů chodí akorát se vyspat. A to tam přijde někdy prostě třeba večer. A já nemůžu večer jít někde na ..., když v osm potřebuju být na noclehárně, protože jinak prostě mně tam nevemou, že jo. A kde budu pak spát. Takže říkám, jo, kde to vezmu. A šel jsem teda ještě na Novej Prostor, protože jsem neměl žádné prachy, že jo, tak jsem šel na Novej Prostor, že budu prodávat NP. Protože tam

je to tak, že se dostane pět časopisů na rozjezd a pak teda člověk s těma penězma musí hospodařit a prodávat dál. No a tam mně paní šéfová.. vlastně ona nezajišťuje jenom tu distribuci toho NP, ale jinak má spoustu dalších aktivit, prostě ona je taky sociální pracovnice. Takže prostě ona říká, ale zajdi si na magistrát a tam ten protokol musí mít taky, protože tam o tom rozhodovali, že jo. Tak jsem si zašel právě na ten magistrát, na změnu trvalého bydliště a tam jsem vysvětlil paní teda jak to je – že prostě jsem bydlel na ulici roky, prostě nemůžu sehnat mámu a potřebuju tenhle ten protokol. A ona byla úplně perfektní a vstřícná a prostě říká jednacím číslo, jestli znám. A já říkám, no neznám, že jo, tak zjistila teda, kdy to bylo a poprosila tam paní v té kanceláři, která sedí tam někde u toho počítače, aby to chuděrka podle toho mého jména a ne podle toho jednacím čísla našla. Takže ona musela najít tu databázi toho roku a celý ten rok prostě projet než našla moje jméno (smiech), aby mně mohla vytisknout tenhle ten protokol. S tímhle tím protokolem jsem se pak vrátil na tu sociálku, že jo, a tam prostě s tím, že jsem pak, že mě tam vlastně zaregistrovali tím pádem, že jo a to bylo ve středu. Takže v pátek už jsem dostal ten pokladní blok a dostal jsem vlastně podporu. Za těch, od toho osmnáctého do konce měsíce, což bylo tisíc sto korun. No, takže jako, za to jsem pak začal vyřizovat všechny ty papíry znovu, že jo. Plus teda jsem prodával ten NP, protože jinak bych neměl na jídlo, na nic, že jo. Pak jsem teda, mi sociální kurátorka poradila, nebo vypsala mi poukaz na vyšetření na tuberu. To se zajde prostě a dostane se tam pak stovková stravenka, nebo takhle, u kurátorů pak dostanete dvě stravenky padesátikorunové. Tak ze začátku to bylo dobrý. První, co jsem udělal s té sociálky, tak jsem šel vlastně do pokladny, že jo na tu zdravotní pojišťovnu, tam jsem zaplatil stovku. No a pak jsem si říkal ale , budeš potřebovat někde zaměstnání, jako stabilní, že jo, protože ten NP je perfektní na rozjezd, ale v zásadě neřeší to, neřeší to prakticky nic jiného, že jo. Takže , nebo neřeší to žádnou budoucnost, že jo, nějaký stálej příjem. Takže.. tady jsem vlastně dostal to rozhodnutí (ukazuje nám to)

Mhm, že vám priznali tie dávky...

No, že mám priznaný dávky, no a pak zase už se musí dál.

Evka: Můžu se zeptat třeba s tím NP, kdo vám to poradil, aby jste zkusil?

To mi poradil právě ten člověk na té charitě. Ale jinak jako kurátoři taky radí NP, protože o tom ví. takže oni kurátoři jsou vesměs jako vstřícní všichni, jo. Říkám otázka je další, když tam přijde prostě taký nějaký člověk (smiech), kterej tam začne prostě na ně sprostě nadávat a začne tam na ně řvát a vyhrožovat jim, že je všechny pozabijí (*o tom nám vravel na ÚP pred rozhovorom, ako bol svedkom takéhoto výstupu a zastal sa úradníčky*), takže to je potom jiná otázka, to už je pak. Takže prvně jsem zaplatil tam, pak jsem říkal, když budu chtít do práce, tak budu potřebovat nějaký účet, že jo. Protože jako, dneska je to všechno bankovní převod, že jo, no. Takže jsem se prostě rozhodl, šel jsem do Spořitelny, tam jsem si založil normálně spořicí účet, protože tam ten vklad je stovka a ty náklady na to vedení účtu a na ty poplatky na výpisy, tak jsou vlastně takovejch čtyřicet korun, tak jsem si tam dal dvě stovky. No a s tím tedy, že veškerý teďka kontaktní adresy dávám na Křenovou 20, že jo, ke kurátorovi mému, protože tam prostě mám složku a v té poště když to tam dojde, to pošťačka ví, takže jako i ty doporučený dopisy tam nechaj, protože vy tam stejně podepíšete papír, aby oni mohli přebýrat doporučenou poštu pro vás. Jo, takže si to tam necháte normálně veškerý kontaktní adresy, i z toho pracáku, protože kdyby .. na té Husovce, tam by to taky došlo, ale je to takový míň praktický, protože tam komu, že jo, kde je budete otravovat tam. Na nocleže by stejně nemohli převzít doporučenou poštu bez vás, protože oni by neměli vaší plnou moc, kdežto tam ji vlastně podepíšete. Protože tam už je to zase zákonem chráněný, že oni musí chránit vaše osobní údaje. Takže tam s tím není problém, právně je to v pořádku a je

to to nejpraktičtější řešení, který je možný. No takže jsem si založil účet, zaplatil jsem stovku poplatek za nový maturitní vysvědčení, že jo, nebo za pořízení opisu. No a šel jsem do toho Aholdu, protože prostě tam jsem věděl, že přijmou.

To ste sa kde dozvedeli?

No takhle, já jsem si.. na pracovním úřadě je panel. Panel, který má v sobě data tady o tomhleto, o pracovních příležitostech. Takže já jsem si tam vytáh, co se mně hodí a co se mi líbí z toho panelu. A potom jsem prostě to obcházel. V zásadě já jsem jel prvně.. protože tam bylo Tesco. A já protože jsem v tom Aholdu několikrát byl předtím a vím, že tam mají na tý orientační tabuli, kde hledají zaměstnance, tak tam furt někoho maj. A říkám dobrý, tak jako.. a hlavně vím, že tam dělá spousta Slováků. Říkám když vemou Slováky, tak proč by nevzali mně, že jo. (smiech) Tak je to tak, že jo. Kdyby tam lezli Česi, tak nebudou mít místo pro Slováky, je to logický, že jo. No, takže jsem tam prostě šel s tím teda, jestli pro mně nemají nějakou práci. I s tím teda , že jsem jim teda řekl jako, co.. kde jsem, kdo jsem, že prostě jako jsem sice vyučený mechanik sdělovacích zabezpečovacích zařízení, ale prakticky dělal jsem vlastně většinu času po hospodách nebo prostě dělal jsem v tom Lakrumu, takže jako, kdyby mně dali třeba někde do prodejny elektra, tak jako bych se tam asi těžko orientoval, nebo orientoval bych se daleko hůř než v těch potravinách, protože ty potraviny znám a znám to zbožiznalství, jo. Prostě vyznám se i v těch technologickejch postupech.

A kde ste sa to naučili?

V praxi, na těch hospodách. Když vaříte, tak to vaříte, že jo. A dělali jsem i studenou, takže já ty saláty umím i udělat. Ale prostě nemám na to gleic (??), teda jako. Nemám na to vzdělání jako oficiální. Ale jako domluvili jsme se. A hlavně tam potřebovali do těch lahůdek, prostě, jim scházeli lidi. Tak si mně prohlídla tedy, že jsem čistej (smiech), že nejsem ?? Akorát jsem měl teda dlouhý vlasy, tak jako dneska, tak vlastně to bylo v úterý. Já jsem vlastně do úterý prodával NP, že jo, od tý středy. Protože v tu středu jsem oblitával všechny tady ty. Byl jsem se přihlásit u doktora, takže vlastně jsem tam včera zašel, na tu... do toho Aholdu. Tam jsme se teda domluvili, že si vyřídím nový potravinářský průkaz, papíry vstupní, prohlídku vstupní. Což zase jako byl problém, protože zase já jsem šel za doktorkou, u který jsem byl prostě vždycky. A ona mi řekla, když jsem tam došel, no jo, ale vy jste tady byl v devadesátým sedmým naposled, já tady vaši kartu nemám. Říkám, no to je dobrý, vole, ale kde mám tu kartu. Ona, to já nevím. Kde ste se přihlásil? Říkám, to já taky nevím, já jsem byl pryč, já jsem se nikde nepřihlašoval. (smiech) tak to já nevím, kde máte kartu a vypakovala mně. Říkám dobry, no neva, tak ona tam měla hodně lidí, ona byla vystresovaná, víte co, to nevadí. Ale poradila mi, ať zkusím teda, že mám trvalé bydliště na ..., tak ať zkusím tam na poliklinice. Tam nikdo nebyl, já jsem tam šel do jiných dveří a říkám, prosím vás jako jak se tohleto dělá, nebo prostě jako co. Tak mi poradili, že v zásadě já mám ze zákona možnost se přihlásit u doktora, kde chci. Takže já se prostě zaregistruju u někoho, on mi tam založí kartu, já mu řeknu teda jako, že tu kartu neumím dohledat, to oni doktoři se umějí mezi sebou tak nějak asi tohle. No takže já jsem mu řekl, kde jsem byl na posledy a prostě kde bych měl asi být (smiech), no takže jako.. jsem se zaregistroval tadyhle taky na Křenové u doktora. Fantastickej člověk. Takže prostě vystavil mi potravinářskej průkaz, že jo, za stovku, vystavil mi za dvě stovky tu, tu vstupní tu, že jo, tak jsem platil tři stovky. No a šel jsem že jo zase do toho Aholdu no a tam mi vypsali pracovní smlouvu. Takže zejtra jdu na odpoledne od jedny hodiny do těch lahůdek. Tak jsem se byl ještě teďka odhlásit na tom úřadu práce, protože jak tam nemám zápočetník, tak zas oni potřebujou eště.. o ten zápočetník ani tak nejde, ale potřebujou o tom, že jsem vyřazený z té evidence, že jo, toho pracovního úřadu. Takže to

musím ještě odevzdat na zdravotní pojišťovně. A než dostanu teda výplatu, tak ještě zůstanu prodávat u toho NP, abych měl taky na nějakou tu režii, protože v práci, tam Ahold je výborný v tom, že jako.. vlastně oni tam se starají o zaměstnance tím způsobem, že vlastně přispívají na dopravu třeba, jo, dávají.. když jsem nastupoval tak se mně tam slečna natom personálním oddělení ptala, jestli, prostě čím jezdím, že tam dávají příspěvky. Zajišťují jídlo po dobu té pracovní doby, jo, prostě jsou tam různé výhody, jsou tam zlevněný prostě vstupenky třeba do bazénu tady na Lužánky nebo do posilovny, jo. Že to je za polovici, normálně to stojí padesát a my to máme za pětadvacet, jo. Takže jsou tam různé výhody a hlavně na ten rozjezd a na ten začátek, to je to prostě stabilní. Protože ve chvíli, kdy dostanu nebo kdy mám pracovní smlouvu v ruce, tak už třeba mám nárok, nebo takhle, dá se zařídit ubytovna a tam už je ten režim trochu volnější než na té nocležně.

A ja som sa chcela spýtať, či vám teda tých tisícsto korún, čo vám dali, ste dokázali tým pokryť všetky tieto náklady, na to vybavenie?

Včera jsem to počítal, tak vlastně, kdyby nebylo toho NP, tak bych byl v mínusu.

Čiže to vlastně, čo ste dostali ako sociálku, to vám ani nepokrylo na ten rozjezd nějaké náklady?

Prakticky ne, ale v té kombinaci s tím NP to jde.

No a ja som sa chcela spýtať teda, ako ste opisovali, čo to vlastně bolo, to čo Vás tak nakoplo, to bola tá viera alebo..?

Jo, víra v Boha

Takže vlastne ste iba akoby nárazovo zrazu zmenili ten spôsob života, ste sa rozhodli..

Jo, radikálně.

Čo bolo teda to rozhodnutie? Že ako idete žiť? Čo je ten váš cieľ ako keby? Že si nájdete prácu..?

Víra v Boha.

Ale akože...

K tomu patří ctít zákon... Žít jako normální člověk. Chovat se jako normální člověk.

Mhm, a to je ako? Ako podľa vás? Tak každý má nejakú predstavu o tom...

To je nedělat to, co jsem dělal doted' (smiech). To je všechno to špatný, co jsem dělal. To není cesta.

Čiže tá zmena spôsobu života. A to zamestnanie je cesta k tomu, alebo..?

Tak určitě, bez zaměstnání to nejde, že jo. Protože bez zaměstnání nebudete mít peníze a bez peněz dneska nebudete mít nic, že jo. Každý vám to řekne. Když přijdete o zaměstnání,

nebudete mít peníze a já ještě mám dluh akorát u té VZP, že jo, pojišťovny.. která je velice benevolentní k svým neplatičům (smiech) a dává jim prostor to napravit, jo. Ale třeba nějaká lízingová společnost prostě nebo já nevím, nějaký bankovní ústav, kde budete mít hypotéku, jednou, dvakrát, třikrát nezaplatíte a jste tam kde já.

A potom ako ste došli k tomu rozhodnutiu, tak kto vám pomohol? Ste spominali tu charitu napríklad..

Ne, prvně mi pomohl vlastně farář, kterej mně vlastně dal stovku na cestu vlastn. Pak mi pomohl bratr Benedikt, který mi taky dal stovku. Pak mi pomohl úplně cizí člověk, který se mně ptal, kam jedu, tak jsem mu řekl na rovinu, jsem bezdomovec, prostě jedu si vyřešit a on mi teda taky dal dvě stovky na cestu. Ale prostě, že jo, je třeba nějaký to jídlo, nějaký to pití, takže než jsem sem dojel. A já jsem ještě zkoušel právě ty, nějaký ty hospici a tady tohleto, takže jsem jezdil.. takže jako to mi pomohli lidi s tím, že už jsem je neoblboval prostě nějakou báhorkou, ale tím, že jsem se normálně přiznal, hele, jsem bezdomovec a snažím se to řešit a spousta lidí mi v tomhleto pomohla, protože to ocenili.

Čiže to boli v podstate cudzí ľudia...

Úplně cizí lidi.. mně vždycky pomáhali cizí lidi, mně nikdy rodina nepomohla.

Čiže ste nemali nějaký okruh známých ako práve tú rodinu alebo nejakých priateľov, na ktorých by ste sa mohli spoľahnúť?

Ne. To jsou známí jako, he.. já když potkám bratrance nebo někoho z rodiny, tak je to takový jako, je ty ještě žiješ. (smiech) já se jim nedivím jako, já jsem toho, jako podělal jsem si to sám..

Čiže ako kedy ste vlastne prišli o týchto ľudí.. ?

Už prostě já nevím v tom jednadesátém, jo prostě.. už prostě já jsem neměl ten správný rozjezd, no, já jsem to podělal hned z toho začátku. Pak mně to deset let, nebo dvanáct let trvalo než prostě jsem se dopracoval k takové nějaké síle a radikální změně, abych byl schopný to nějak řešit.

Ale teraz z toho, ste rozprávali to vyzeralo, že sa orientujete...

Já se neorientuju v ničem, abych vám pravdu řekl.

Ja myslím v tých vybavovačkách, čo ste..

Ne, to já vždycky proberu s kurátorem, protože to je člověk, který to zná, já bych jinak byl normálně stracenej, prostě to bych nevěděl kam jít, co jít, jako jak.

Čiže po tom rozjazde už to bol ten kurátor?

Určitě, no, jakmile jsem přijel, jakmile už jsem se dostal tady na tu Křenovu 20 prostě, kde jsou sociální kurátoři, tak to všechno začalo úžasně rychle fungovat. Prostě věděl jsem najednou kam jít, jak, prostě, co potřebuju, jak to zařídit. Akorát, že člověk musí mít tu sílu tam jít. Nebo nesmí být ležerní, jako jsem býval dřív, prostě že jsem se na to vyprd. Jako je to

takovýma slovy pana ... z toho sociálního úřadu, kterej se díval na ten protokol, že jo, když mně máma převedla vlastně, že jo, na tu Husovku. Pokýval hlavou a říká, no tady to jasně vidím, pán je bordelář, co? (smiech) A tak výstižné, výstižné, velice výstižné.. No, takže to je, nesmí být člověk bordelář.

Čiže aká bola vlastne tá reakcia tých ľudí? Ste vraveli, že vlastne po tom, ako ste sa vlastne už rozhodli, že budete úprimný, požiadate o pomoc a že si zmeníte ten život, tak..

Jo většinou všichni se ke mně chovali velice vstřícně

Mhm, čiže, keď ste napríklad prvý krát išli na ten úrad.. na ktorý ten úrad ste šli prvý krát.. s ktorým úradníkom ste sa vlastne prvý krát stretli?

Pani inženýrka ...

A aká bola tá prvá reakcia?

Úsměv a pochopení. Protože to je, prostě to jsou lidi, sociální kurátoři to jsou lidi, kteří se prostě s takovýma .. hm.. řekněme tomu.. lidma jako já (smiech) stýkají každý den. To jsou profici, který prostě opravdu to umí. Takže jako oni lidem opravdu pomáhají, jo. A žiju mezi těma lidma, kterým oni pomáhaj, jo. Takže jako každěj je nějakej, ale nikdy to není v tom, že by oni nechtěli pomoci. Vždycky ta chyba je někde jinde.

Eva: Můžu se zeptat třeba do budoucna, co by jste si představoval? Takže ta nejbližší vize je vlastně ta, že zítra jdete poprvé do té práce, tak a potom...

Hlavně nic nepodělat v té práci (smiech)

Udržat si tú prácu..

Hlavně nic nepodělat v té práci, to v prvé řadě.

Evka: A vlastně jste říkal, že to vám vlastně umožní jít na tu ubytovnu...

To za prvé, no. Ale pak prostě, zatím tohle.. tohle zatím nějak moc neřeším, jo. Protože to, z toho bych měl už moc velkou hlavu. Už tak z toho mám hlavu velkou (smiech) Protože tohle je opravdu hodně, jo. Ale v zásadě, chce to takovou nějakou, já nevím, eště měsíc to bude takový asi hektický a pak teprv začnu uvažovat, co dál. V zásadě jsme se bavili prostě s kurátorem, kterému teďka patřím, to je pan Ptáček, takže vlastně ve chvíli, když začnu dělat a kdy se posunu na tu ubytovnu a kdy bude jasný, že to prostě není jenom.. jenom prostě nějaká nárazovka, nějaký takový ten záchvěv iniciativy (smiech) a pak zase spadnu dolu, tak že se prostě dá sepsat nějaká žádost o byt, jako o obecní byt a že by se dalo prostě nějaké ten startovací byt na ty první tři roky, než.. než člověk prostě člověk se dostane opravdu z těch.. z toho dna... a pak jako.. pak ?? no.. normálně žít. Jsou tam třeba okolo mně lidi, který se do toho dostali vlastně ne svoji vinou, že jo. A tam už je to horší, a oni to vnímají úplně jinak než já, protože já mám tu výhodu, že já jsem šel z toho úplného dna a ne.. vlastně nepoznal jsem nic lepšího (smiech). Takže jako u mně už to nemůže být horší, u mně to může být jenom lepší. Nebo teď už jsem zase ve fázi, kdy už to může být o něco horší, ale nikdy horší než to bylo, z čeho jsem vzešel, tak to být nemůže (smiech) Já jsem vzešel z úplného dna. A takže to vlastně беру všechno pozitivně a hodně mně dává sílu víra, jako hodně mně to pomáhá

psychicky a duševně. Jsem klidnej, oni třeba chlapi říkají, ty jo, vole, ne, ty seš furt v pohodě, ty seš blázen, ne. (smiech) Říkám, ne.. prostě mně pomáhá Bůh a je to pravda, protože ten mně opravdu dal tu sílu, víra mně opravdu dala tu sílu tohleto řešit a dostat se z toho.

Evka: A já mám pocit z toho vašeho vyprávění, že vy jste si tu práci sehnal docela rychle. Od kdy jste byl na tom úřadě práce nahlášený..

Od osmnáctýho. Minulej týden.

Čiže za týždeň ste si to...

Takhle, ja jsem mněl původně na ten pracovní úřad dojít až sedmadvacátýho. No a osmnáctýho jsem se tam nahlásil, protože to jsem přijel do toho Brna vlastně, takže vlastně já jsem většinu těch dokladů stihl zařídit už v tu středu. A pátek teda jsem řešil už ty.. už ty míň důležitý (smiech) doklad, ale doklady, který stejně budu potřebovat do budoucna budu potřebovat, jo. Jo a vlastně.. včera jsem byl ještě po ten výpis z trestního rejstříku, protože i když jsem byl teda velkej šmejď, tak zas jsem nebyl takovej šmejď, abych byl soudně.. abych se dostal do kriminálu. Takže mám čistej trestný rejstřík, takže jako můžu dělat tuhleto práci, že jo, v zásadě hlavně.

A ja som sa chcela spýtať, že v čom si teda myslíte, že je ten rozdiel, keď ste ten prvýkrát trebárs stratili prácu, tak alebo že ste stratili tú cestu nejak, že ste to vtedy nespravili, že ste nešli na ten úrad práce?

Protože tenkrát mně to vůbec nenapadlo. Já jsem byl strašně hrdej a říkám, jako já nepotřebuju někoho, nebudu nějaká socka, ne. A hlavně jsem si hral opravdu na něco, co jsem nebyl a řešil jsem to špatně. Řešil jsem to špatně a dneska to vím, ale tenkrát mně to nenapadlo vůbec, jo, že dělám nějakou chybu.

Ja vám to nevyčítam..

Ne, to jako, to takhle to řeší, nebo jak jsem to.. tak to řeší spousta lidí a prostě některý to.. Já jsem ani neřešil, já jsem nikdy neměl jako problém, že bych nemohl sehnat práci. S tímhle jsem neměl nikdy problém jako. Já jsem spíš měl problém s tím, že jsem vždycky něco podělal, jo. Právě tím, že jsem si hrál na něco jinýho než jsem byl. Jo, že jsem se chtěl prostě vecpat mezi někoho, kam jsem nepatřil. Na co jsem neměl. Tam byla chyba. Já jsem neměl problém sehnat práci, prostě mě vyhodili z jedné práce, když jsem z jedny práce odešel nebo mně z jedny práce vyhodili, tak jsem druhý den dělal, jo.

Neboli ste nikdy tak dlhodobo nejak ako bez práce?

Ale jo, pak jo, pak už jo, pak jako.. ke konci jo, to už jsem nic ani nehledal, že jo.

Evka: Třeba na základě celé té vaší zkušenosti, nebo toho příběhu vašeho, co nám teď vykládáte, máte ještě třeba pocit, že víte dneska něco, co jste dřív nevěděl... nebo kromě tady té zkušenosti, jak říkáte..

Určitě. Určitě. Protože když člověk opravdu...(otáčam kazetu) .. určitě nelhat. Vždycky prostě na rovinu říct, takhle to je. Třeba i teďka, když jsem šel do tý práce, tak prostě jsem je představil.. jsem postavil prostě před ten problém, říkám, podívejte se, já jsem byl minulý

týden ještě bezdomovec. A ta ženská na tom ... oddělení se na mně podívala, teď si mně změřila, protože viděla čistýho člověka, že jo. (smiech) A říkám, teď už ne, (smiech), před týdnem.. ale předtím jsem prostě roky nedělal vůbec nic a jezdil jsem stopem a vymýšlel jsem si tyhlety báchoroky. Na mně koukala.. A říkám, jako já jsem.. teď sháním, chci to změnit, chci to řešit, potřebuju práci, vy sháníte zaměstnance, já jsem pro vás ten pravej. Protože vyznám se v těch potravinách, dělal jsem v Lakrumu, dělal jsem po hospodách jako kúchař, číšník, takže s tím nemám problém, že jo, znám to zbožíznalství. Akorát od toho nemám papíry, že jo, protože jsem to dělal na černo. Naposledy nějaký papír, ten bude asi z Lakrumu, kerý už taky neexistuje. No takže, ale v zásadě, oni říkají dobře, já vás pošlu za paní ..., to je prostě vedoucí nebo budoucí moje vedoucí (smiech), že jo, na úseku těch lahůdek. Takže prostě s tou jsem si povykládal, že jo, no a prostě domluvili jsme se teda, že to spolu zkusíme. No a teď už to záleží jenom na mně.

Čiže nemali ste ten pocit, že by niekto vás trebárs odsúdil, alebo že by, že by to bol problém, to že ste..

Ne. Spíš.. spíš mi spousta lidí dává najevo takovou určitou úctu, Úctu, že jsem prostě se posunul z toho špatnýho do toho dobrýho. Že mám snahu. No je to přesně jak prodávám ten NP, já si troufám říct, že osmdesát lidí, anebo osmdesát procent lidí to nekupuje proto, že by byl ten časopis tak skvělejší... a on je skvělejší, oni tam jsou dobrý články náhodou. Jako to nedělají žádný pitomci v Praze. To dělají opravdu zkušený redaktori, který to dělají navíc, jo. To jsou normální novináři, který píšou já nevím pro Respekt, pro Reflex a takovýhle časopisy, prostě jo. A k tomu ještě píšou pro NP. Ale kupujou to právě proto, aby nám pomohli. Jo, že vidí, že se někde neválíme špinavý na nádraží, ale že se snažíme nějak prostě uživit, nějakým takovým tím férovým způsobem, prostě, nebo takovým tím normálním způsobem a ne tady někoho tam propadnout nějakou babičku (smiech) nebo prostě, jo.

A nemohlo tam zohrat' napríklad ten prvý krát akože tú úlohu aj to, že ste .. trebárs tá rodina.. alebo nemali ste trebárs nejakú tú záchrannú sieť, viete, nejakých ľudí, ktorí by vám poradili...

No určitě ne, tak jako proto člověk pak udělá tolik chyb, který udělá, jo. Tam to šlo odmalička prostě. To je.. jak říkám, když prostě, já jsem utíkal už jako malej kluk z domu. Protože prostě já jsem prostě za trojku nedostal vynadaný. Já jsem dostal vynadaný a pak mně táta skopal. Ono mu to v pubertě už pak nešlo, že jo. Protože já jsem byl o hlavu vyšší, chodil jsem do posilovny a dělal jsem karate. No a takže jako, pak už ... stejně jsem ho nikdy jako.. bouch jsem ho jednou, ale to dal facku matce. Tak to jsem se neudržel a jednu jsem mu fláknul taky. Aby věděl, jaký to je. Ale jinak v zásadě jako, on mi dával takový ty vězení do osmnácti let. Já nevím, jestli to bylo ve třetáku nebo ve druháku, prostě, říkal mi prostě jak jsem magor, jaký jsem debil. Přitom jako, na rozdíl od něj, já mám maturitu, že jo (smiech) On ne. Ale v zásadě to neřeším, jo, protože to je, tam to bylo tak, já si myslím, že tam byl nějaký ten.. Naši hrávali prostě, jo, to byli takový spíš bohémové.. matka zpívala a táta hrával, oni hrávali po brněnských barech a prostě najednou byla v tom, tak.. Oni se brali, když se podívám, kdy se brali a kdy jsem se narodil, no tak (smiech).. asi praskla guma nebo co (smiech).. jsem byl dělaný ve vaně, to nejlepší vyplavalo (smiech) No, jako, spíš jsem byl pro ně asi takovej šok, který prostě nezvládli a otec pak jako to řešil asi tímhle tím způsobem. Jako já nemůžu říct, že bych byl třeba špatně hmotně zabezpečen, že bych neměl nějaký, že by mně nekupovaly hračky, že by mně nekupovali kolo, to ne, to já jsem všechno měl, jo. Ale prostě nebylo to tam.. nebylo to pravý ořechový prostě co.. co jsem chtěl, jo. Prostě když.. Já jsem spíš vyrůstal tady s bratrancama na tý Bratislavský. No a když člověk vyrůstá v téhle té čtvrti, kde

jsou lidi ulice.. ta je mocná čarodějka taky, tak jako.. pak člověk začne být hodně divokej.. a z toho to pak se všechno odvíjí. No a když člověk nemá nikoho, kdo by mu řekl, hele tohle děláš špatně a vysvětlil to tomu mladému člověku, že jo, no prostě chce to z toho mladého člověka vymlátit, tak jako.. stromek se má ohýbat dokud je mladej, to je sice pravda, ale nesmí se zlomit. A já jsem byl zlomenej. Já jsem třeba v tom druháku, říkám, nevím jestli to bylo v tom druháku nebo třetíáku, jako, já už jsem pak jako.. já jsem třeba mně vyvolaly k tabuli a já jsem to uměl, já jsem to věděl.. ale nic jsem neříkal anebo jsem říkal kraviny, aby se třída bavila a abych dostal pětku. No jsem věděl, že to pak bude nasranej, mně to udělá dobře (smiech). Byl jsem takovej prostě, jo, tvrdej.. tvrdohlavej, arogantní (smiech). No a tenkrát jako on ze mně dělal debila, že jo, tak jsem mu dělal naschvál a šel jsem se nechat vyšetřit na psychiatrii (smiech) ..??.. Tata mi tvrdí, že su debil a jako já chci psychiatrický vyšetření, abych mu ukázal, že teda jako ne (smiech).. že jsem zdravěj. No tak jsem prošel tím psychiatrickým vyšetřením, psychologickým vyšetřením a ta doktorka na té železniční poliklinice mi řekla, že jako já jsem v pořádku, ale že by se spíš měl stavit otec (smiech) No to jsem mu říct nemohl, že jo, to by mně zabil. (smiech) no ale tak jako, dobrý, tak jsem mu dones potvrzení, jsem mu to tam nechal na stole (smiech). Takže jako, pak říkám,.. máma, ta třeba chtěla jako nějaký to, ale prostě my už jsme pak.. ten vztah mezi mnou a tátou byl už pak tak nabouranej, že už prostě ona opravdu už neměla šanci něco udělat, nějak zasáhnout. A navíc ona není takový ten typ jako třeba teta, že strejda prostě když si támhle našel milenkou a kluci byli taky v pubertě a sem tam padla nějaká facka, tak je bránila normálně takovým způsobem, že ho zmlátila taky, se dorvali (smiech). A rozvedla se sním. Na děcka mi šahat nebudeš a hotovo a byl rozvod. Jo, to máma ne. Vždycky spíš jako koukali na to, jak.. a aby byli jako to image před okolím a tak. Jako ono to zní možná teďka tvrdě, ale bylo to tak. Spíš koukali na to , co se říká, ale mně neposlouchali, co říkám... co potřebuju jako, jo. Takže pak jako se nemůžou divit, že to dopadlo, jako to dopadlo. Já jsem byl naopak, jsem byl.. a věděli, že jsem tvrdohlavej. A věděli, že když mně..., tak já jim just budu dělat naschvál. Tak jsem jim dělal, že jo. A slovo dokáže uškodit daleko víc než pár facek. A já jsem to dělal slovem.

Evka: Takže vlastně se svou matkou jste nemluvil od toho devadesátého sedmého?

Prakticky ne.

Evka: Ani teďka v poslední době, že třeba?

Já se chystám, že ji.. no ne stavit.. to by nemusela taky rozchodit (smiech). To je ta nedůvěra už je tam prostě, už jenom, když mně člověk vidí, tak a jéje, a pryč ode mně. (smiech) A já se nedivím, jako, je to pravda. Prostě, já jsem toho udělal prostě strašně moc špatného, to prostě.. kdo mne nezažil, tak neví, jo, tak nepochopí (smiech). Ale v zásadě chystám se samozřejmě nějaký dopis, že prostě jako.. a pak, když bude prostě chtít, no tak.. Ale zas jako, teď to neřeším, jako, protože když to vydrželo deset let, tak jako, já nevím, ještě rok to třeba počká (smiech). Protože teď mám opravdu starosti sám se sebou a nebudu, tohle nebudu řešit, navíc vím, že to není aktuální, prostě že by máma strádala kvůli tomu, že mně neviděla (smiech). Jo, ta zase o tom to není. Takže jako to ještě chvíli počká, až se, až se prostě dostanu na nějakou.. nebo až budu mít vyřešenýho sám sebe, tak pak začnu teprv řešit to další. Protože člověk nemůže všechno řešit najednou, to by se.. to jsem taky zkusil a taky to nefungovalo (smiech). Tak to chce postupně všechno.

Evka: Ctěla jsem se zeptat, že co je pro vás ten stav... (přišla čašnička)... jak ste teďka říkal, že až budete mít vyřešený sám sebe vlastně, tak to bude co za stav? Že vlastně budete mít to zaměstnání..

To už bude nějaký takej stabilní stav, kdy budu mít kam... nebo kdy budu mít prostě stabilní zdroj příjmu, budu mít prostě na jídlo, budu mít prostě na nějaký ten podnájem, že jo, budu mít hlavně ten podnájem nějaký, prostě budu mít kam jít, budu mít prostě to, co má normální člověk. Uplně jako.. nějaký svůj záchod, svoji kuchyň, prostě, nějaký svoje soukromí, že jo, taky.

A teraz napríklad, keď už ste.. síce to ešte nie ste moc dlho, ale .. na tom jednom mieste, v tej noclahárni, máte tu už nejakých známych trebárs v tom Brne, alebo nejaký okruh už taký ľudí..

Prakticky zatím.. zatím jsem se setkával akorát s úředníkama, ale ve středu, právě tu minulou středu, když jsem byl na bohoslužbě, tak jsem se seznámil po bohoslužbě, protože jako mám .. chci dojit křtu, takže jsem si tam vytipoval takovou mladou holku, prostě od který jsem se zeptal, jestli tady není nějaká farnost, že jo, kde by se tohleto dalo udělat, absolvovat. A ona mně vzala na Lidickou mezi takovou partu.. takovej katolickej kroužek. Takže jako tam mně přijali uplně fantasticky a kecali jsme a prostě je to každou středu. Teď teda mně to mrzí, že zejtra nebudu moct, protože budu dělat do devíti. Ale taky prostě.. dám tam nějakým dopisem vědět, prostě že.. ráno se tam stavím nebo v poledne se tam stavím, jo, prostě než půjdu do práce, tak tam nechám nějaký vzkaz, prostě že se omlouvám, že teda nemůžu. Aby věděli zas prostě, oni mně přijali a teď, že jo,.. řekli jsem si teda že tam budu chodit, prostě, že mám o ně zájem, mám je rád, že jo, stejně oni mně projevily lásku, vlastně viděli mně poprvé a viděly, kdo jsem a hned se na mně chtěly skládat (smiech). Jo, tak jsem jim říkal, že jako ne, že jako já peníze mám.. nebo mám, že prostě vydělávám tím NP, že prostě to je, jo, že nepotřebuju.. že potřebuju něci jiného než peníze (smiech).

A čo to teda je, čo potrebujete?

Co, no potřebuju lásku, protože tu nemám. Nebo jo, teď ji mám, že jo. V zásadě i ti chlapi, co jsou na tý Podnásepní, jo, co mám na pokoji nebo tak, tak prostě to jsou kámoši všechno. Nebo takhle jako, neděláme si žádný zle. Jsme tam prostě na jedný lodi, že jo. Jsou to prodejci NP, takže to jsou taky lidi jako já. Takže jako, i když řešíme nějaký svoje problémy, tak víme.. dokážeme si poradit navzájem, protože prostě víme, jak se ten druhý cítí, že jo, jak mu je. Protože to člověk, který se nedostal do týhle ty situace, tak prostě to nepochopí. A hlavně ten člověk, co je v tý situaci, tak o tom nebude mluvit s člověkem, který je někde jinde. Se mnou jo, protože ví, že já jsem to stejný.

Čiže v podstate aj ohľadne.. tak (neviem sa vykockat') Vďaka tomu predávaniu NP ste získali nových známych, hej, ..

Určite.

..a aj vďaka zase tej viere, že ste išli do toho kostola a tam máte zase ďalšiu komunitu..

Určite, tam taky, tam mám zase další komunitu.

... takže už vlastně dve skupiny ľudí, s ktorými..

No už vlastně tři (smiech), eště s ty noclehárny, co to jsme. To jsou taky docela fajn lidi, i když jsou zoufalý.

Tak dá sa to povedať, že sa cítite ako keby tuná zaradený? Či to je rozdiel oproti tomu, keď ste vlastne chodili len z toho mesta do mesta?

Určite jo.

Máte pocit, že ešte niečo k tomu dôležité sme sa nespýtali, niečo tak dodať, aby sme mali ten správny obraz o tom vašom príbehu?

Ja si myslím, že je to tak nějak v celku.

Tak bol to naozaj veľmi fascinujúci príbeh, ďakujeme, že ste nám, ako cudzím ľuďom, že ste sa nám zverili.

Není zač. Nevadí. Vy to v živote vrátíte.

Snád'.

Dôležité poznámky z toho, čo vřavel po vypnutí diktafónu:

O náboženských príčinách životného štýlu hovorí, že na Vzkriesenie (bolo to v tom období cirkevného roka) si ho Ježiš vybral, „kopnul“ ho

Subjektívne zhrnutie porovnávajúce minulosť so súčasnou situáciou: Predtým bol „rezignovaný“, teraz má sil na rozdávanie.

Sociálny úrad ponúka aj terapeutické skupiny, ale on „potrebuje pracovať, to je ta nejlepší terapie“ a terapiu má v kostole.